

FELIX OCH SARA

Amos och Ada på Bleka döden hade en vacker och välutvecklad hankatt som hette Felix. Oskar och Ida på Höjden hade en lika vacker och välutvecklad honkatt som bar namnet Sara.

Felix på Bleka döden var gulstrimmig som en tiger, och han hade begåvats med mörka, stiliga ögonbryn över dom vackra och varma ögonen. Morrhåren var i särklass, så det fanns något av aristokrati över Felix hela lekamen och uppträdande.

Sara på Höjden var också något utöver det vanliga när det gällde släktet svensk bondkatt. Hon var helsvart med vit bringa och vit vårtgård under buken. Hon hade dessutom till alla sina andra fördelar även begåvats med en vit tofs längst ut på svanstippen. Den viftade hon alltid med så där fisförnämt som endast Sara kunde göra. Överallt, när hon smög omkring i det höga gräset, såg man hennes vita svanstipp vaja som ett övermoget rågax för vinden.

Felix på Bleka döden och Sara på Höjden träffades rätt ofta nu för tiden, sedan Oskar och Idas son Teofil kommit till världen, och Amos och Ada nästan samtidigt fått sin ädelsten, sonen Syrak.

Ida och Ada träffades lite nu och då för att gemensamt kanta alla blöjor dom tillverkat av gamla utslitna lakan, och som nu dagligen var i bruk på ömse håll.

Träffarna på Höjden, eller på Bleka döden, var efterlängttade små stunder, inte minst för katten Felix och kattan Sara.

Varje gång Ida tog på sig gå-bort-förklädet och gjorde sig beredd att ta sykorgen över den ena armen och knytet med Teofil i den andra handen för att gå bort till Ada på Bleka döden en stund, då var Sara den förste ute på vägen.

Hon skulle ju naturligtvis hänga med för att få träffa Felix. Det gäller att hålla sej framme i alla väder.

Vid ett av dessa högtidliga tillfällen under en marsdag, höll kattparet en högstämmd serenad sittande mitt emot varandra på var sin grindstolpe. Tala om stämningsfulla toner!

Sara började litet försiktigt från sin upphöjda plats med att lägga svansen tillrätta, så att hon kunde imponera på Felix med att använda den vita svanstippen som taktpinne. Sara lade huvudet på sned åt höger, liksom för att lyssna in sitt tonläge, sträckte på halsen och vibrerade med svansen, och öppnade serenaden med ett underbart Allegro Kissemissimo. Vilka toner! Den tyska näktergalen Erna Sack kan slänga sej i väggen.

Felix blev fullständigt hänförd från sin plats på den andra grindstolpen där han satt och njöt och beundrade. Han kom i fullständig extas, och lät de vänstra morrhåren falla ner mot hakan och höjde de högra upp mot de vackra ögonbrynen. Hans utspärrade öron var riktade framåt för att rätt kunna uppfatta varje liten nyans i Saras hänförande tonflöde.

Så blev det Saras tur att lyssna till Felix musikaliska talang. Felix hade en underbart mjuk och varm baryton med kraftigt Elwis vibrato. För att göra intryck, tog han i så det knakade i livstycket, och Sara lät sej verkligen imponeras.

Till slut förenades dom i en duett så musikaliskt skön att inte ens vindens sus ville störa. De uppträdde nu gemensamt i ett uruppförande av en helt nykomponerad Katta-låg-aria för två kattstruparr. Efter konserten fick de ta emot lysande recensioner av sina tacksamma åhörare.

Lite senare fram på vårkanten blev Sara på Höjden lite orolig. Det var samma oro som drabbat henne minst åtta gånger tidigare i livet. Som alla gånger förr stammade hon till flera gånger framför dörren på kommoden inne i kammaren. Hon kraftrade och bände med framtassarna i dörrspringan men lyckades inte öppna dörren.

Som så många gånger förr gick hon tillbaka in i köket till Ida och ställde sig med bedjande ögon framför henne och jamande. Ida förstod och följde henne omedelbart in i kammaren igen och öppnade dörren på kommoden litet på glänt så att Sara kunde slinka in.

Ida förvarade sockor och yllestrumpor och annat stickylle inne i kommoden, och Sara använde det sköna stickyllet för att göra en bädd åt sej när hon kände att tiden nalkades.

Sara hade ett eget privat BB uppe på uthusvinden, och det var där hon alltid födde sina ungar och samma ritual upprepades år efter år. Med en unge i taget kom hon in till Ida och lade ner den framför hennes fötter. Hon stötte mot Idas ben för att visa så duktig hon hade varit. Efter det välförtjänta berömmet, bar hon in ungen till sitt lilla bo bland ullsockorna och skötte om honom där. Samma procedur upprepades tre eller fyra gånger tills alla ungarna var på plats och i gott förvar.

Moderstoltheten var inte att ta miste på, och kullen var vacker. En del var tigerrandiga, och någon var svart som en panter, men med vit svanstipp. Utan alla jämförelser i övrigt måste man nog konstatera, att trots allt, är katten det bästa hos människan.

© Göte Ingelman

Bildmakare: Bo Hansson